

nansministerens Lovforslag. Kun paa et enkelt Punkt — men det har mere med den almindelige Administration af Loven at gøre — tillader jeg mig at stille en Forespørgsel til den højtærede Finansminister. Der bruges gentagne Gange i Lovforslaget Udtrykket „en ved Tjenesten paadraget Sygdom“. Dette Begreb vil altid være uhyre vanskeligt at definere. Jeg skal stille Spørgsmaalet lidt mere direkte. Vi havde for et Aars Tid siden den spanske Syge, som i særlig Grad herskede indenfor Militæretaten. Kan den højtærede Finansminister give Oplysning om, hvorledes Tilfældene af spansk Syge er blevet behandlet efter Invalidelovene? Der har jo været en Række Følgesygdomme efter den spanske Syge. Det vil ogsaa interessere os at faa at vide, hvorledes det forholder sig med de halvtredie Tusind Invalideforsørgelser, der omtales i Bemærkningen til Kapitel 4. De er jo ikke specificerede for første, anden og tredie Afdelings Vedkommende. Det vilde sikkert have nogen Betydning, hvis man kunde faa disse Tal specificeret, thi lige saa kulante vi har i Sinde at være overfor første og anden Afdelings Invalider, ligesaa grundigt maa vi gaa til Værks overfor Invaliderne i tredie Afdeling ved Undersøgelse af, om der virkelig foreligger Invaliditet og ikke Simulation.

Finansministeren (Brandes): Jeg takker alle Partiernes Ordførere for den Tilslutning, man har givet Lovforslaget. Efter denne Tilslutning kan man formode, at Lovforslaget hurtigt, og med faa Ændringer i alt Fald, vil kunne gaa gennem dette høje Ting. Den eneste Ændring, der er foreslaaet — den, der er foreslaaet af det ærede Medlem fra Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) og tiltraadt af alle, hvis Finansministeren kunde tiltræde den — gaar ud paa, at Krigsinvaliderne skulde stilles noget bedre end Fredsinvaliderne; og det ærede Medlem nævner 300 Kr. som det Beløb, hvormed Invalideforsørgelsen kunde tænkes forhøjet for Krigsinvaliderne. Nu er ganske sikkert Lovforslagets Tanke den, at Krigsinvalid og Fredsinvalid skulde stilles ens, ud fra den ikke urimelige Betragtning, at det er Invaliditeten, det kommer an paa; og om denne er paadraget under Krig eller ved almindelig Militærtjeneste, vil jo ikke gøre nogen Forskel for den paagældende, han vil i lige høj Grad trænge til Understøttelse.

Men det ærede Medlem fra Ringkøbing

gjorde det Argument gældende, at det, naar man vilde stille Krigsinvaliderne bedre, væsentlig vilde komme til at dreje sig om meget gamle Folk, og dertil kan føjes, at det Beløb, som vil blive anvendt dertil, og som ingenlunde er ganske ringe, vil være et faldende Beløb; jeg skal derfor ikke modsætte mig, at dette sker. Jeg maa dog for det første sige, at hvor mange Krigsinvalid der er, vilde ærede Medlemmer, ogsaa det ærede Medlem fra Ringkøbing, kunne have gjort sig bekendt med ved at se Bemærkningerne til Lovforslaget; thi der staar Tallet paa dem opført. Men der er ganske vist ikke gjort Forskel paa, om det er Krigsinvalider, der har ordinær Forsørgelse, eller saadanne, der har ekstraordinær. Forskellen har i den tidligere Lovgivning — og jeg bruger derfor de Ord, som er anvendte i den — været den, at Krigsinvalider med ordinær Forsørgelse er saadanne, om hvilke det efter almindelige Bevisregler kan bevises, at den Løgemssvækkelse, som er deres Invaliditet, er paadraget under Tjenesten, medens de, der har ekstraordinær Forsørgelse, er saadanne, om hvilke dette kun kan antages. De sidste skal efter dette Lovforslag have Forsørgelse ifølge § 10. Lovforslaget er, som det ærede Medlem fra Ringkøbing bemærkede, ogsaa en Kodifikation af de meget forskellige og mangeartede Lovregler, der gives, idet vi har en Række af Invalidelove, som her er forsøgt samlet og tydeliggjort. I § 10 bestemmes der, at selv hvor man ikke kan bevise, at Invaliditeten er paadraget under Militærtjenesten, enten det nu er i Krig eller i Fred, men der kan være tilvejebragt Rimelighed for Antagelsen af dette, skal der, ud fra ganske humane Betragtninger, gives den paagældende $\frac{2}{3}$ Forsørgelse; at man maatte gøre denne Adskillelse, har alle Partier og alle altid været enige om.

Jeg vilde da forstaa det ærede Medlem saaledes, at Normalsatserne ifølge § 7 skulde for Krigsinvalider kunne forhøjes med 300 Kr., og det skal jeg være villig til at gaa ind paa; men jeg maa fastholde, at Satsen dog stadig bliver $\frac{2}{3}$ for saadanne Invalid, ogsaa Krigsinvalid, om hvilke man ikke kan bevise, at de overhovedet har deres Invaliditet ifølge Militærtjenesten. Ellers vilde man komme udenfor de almindelige Regler, som man altid har haft for Invalideforsørgelse. Jeg skal saa oplyse, at af disse Krigsinvalid er der 327 med ordinær Forsørgelse og kun 114 med ekstraordinær. Forholdet vil da blive dette, at naar de 327 faar 300